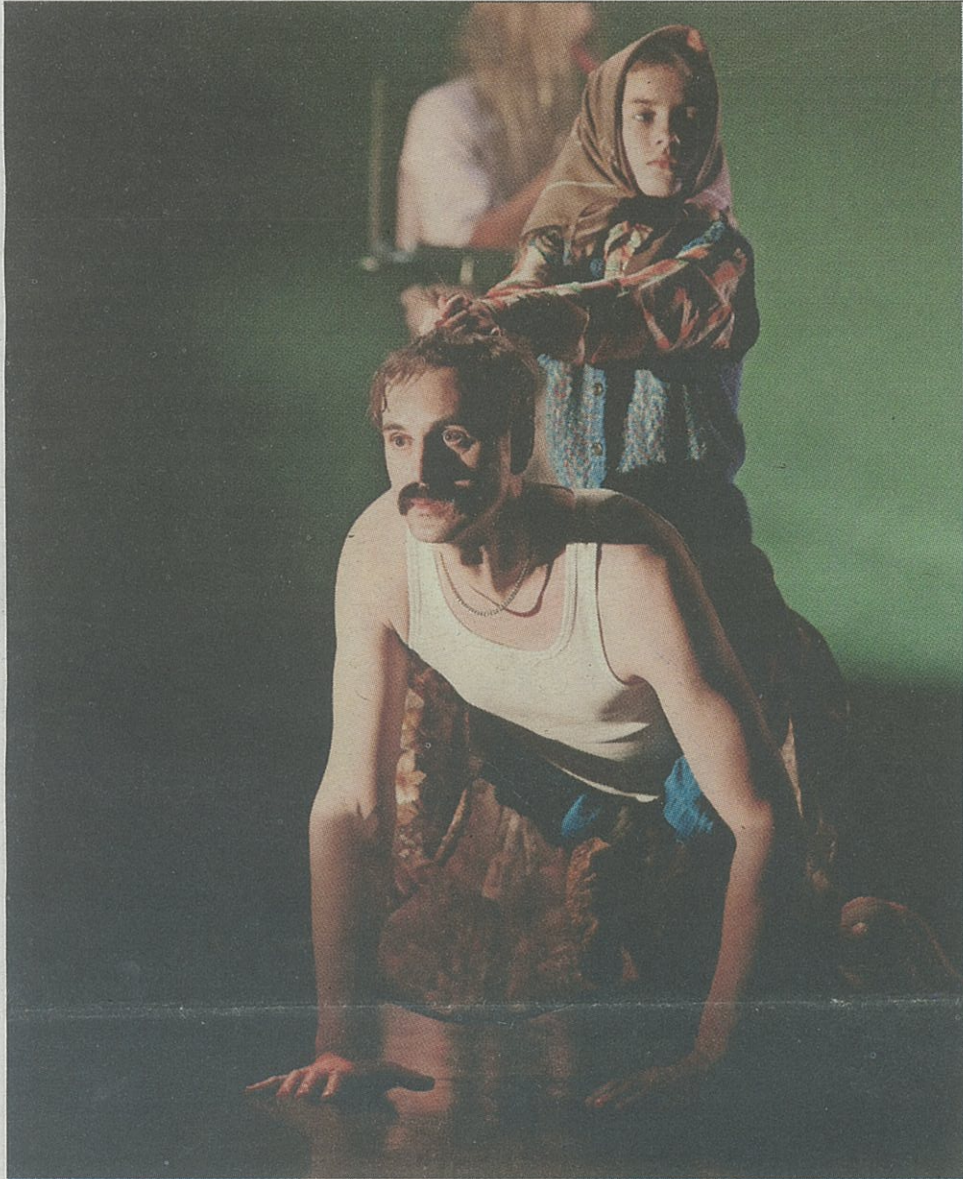

Recensies

What's in a fairytale?! De rattenvanger door Toneelgroep Oostpool. Foto Sanne Peper

Het dramatische **decor is nog het spannendste** aan deze hervertelling van *De rattenvanger* van Hamelen.

What's in a fairytale?! De rattenvanger
Theater
*****

Door Toneelgroep Oostpool. Tekst Joachim Robbrecht, regie Sarah Moeremans. 8/2, Stadstheater Arnhem. Tournee t/m 25/3.

De cast is veelbelovend, maar de acteurs lijken zich nauwelijks raad te weten met het concept.

Aan de ene kant staat de slungelige burgemeester, met naast hem de succesvolle ondernemer. Aan de andere kant een raadselachtige figuur met halfflang blond haar en een volle, blonde baard: de rattenvanger, geflankeerd door zijn fluit. Tussen hen in: de mediator, want er is hier sprake van een conflict. De rattenvanger heeft de kinderen van Hamelen weggevoerd op de zoete tonen van zijn fluit, en nu, pakweg twee jaar later, wil het stadje – bij monde van de burgervader, die ook een zoon mist – de kinderen terug.

Zo begint *What's in a fairytale?! De rattenvanger*, de nieuwste voorstelling bij Oostpool in een serie van drie waarin regisseur Sarah Moeremans en schrijver Joachim Robbrecht sprookjes een nieuw, actueel leven inblazen. Voor deze laatste baseerden ze zich losjes op de aloude legende die bekendheid zou krijgen via de gebroeders Grimm. In een setting die lijkt op een hoorzitting werpen ze de vraag op hoe je dat heden ten dage het best doet: kinderen opvoeden. Het decor (Dorothee Curio) sluit alvast naadloos aan bij onheilspellende vertellingen als deze: een donkere wand met dramatisch houtsnijwerk dat later ook nog eens een eigen leven lijkt te gaan leiden; een achtergrond waartegen iedereen klein lijkt.

Maar daarmee hebben we het spannendste van de voorstelling ook wel zo'n beetje gehad. Wat zich voor die wand ontvouwt, is een lange uit-

eenzetting door genoemde personages van de gang van zaken omtrent de kinderen en hun toekomst. Voor een commissie (het publiek) zetten ze hun weinig opzienbarende zienswijzen en beweegredenen uiteen, bekvechten ze wat en worden ze af en toe tot de orde geroepen door de mediator. Al met al is het verrassend langdradig en geforceerd.

Op enig moment wordt deze zitting 'geschorst' en krijgen we een kijkje in de wereld van de kinderen die vrij rondlopen in een sprookjesbos alwaar ze beter af zouden zijn dan thuis. Ook dit is een lang maar mooi vormgegeven intermezzo, met een sterke muzikale inbreng van Wessel Schrik. En dan gaat de zitting verder.

Dit ritueel voltrekt zich een paar keer, en het wordt er niet beter op. De acteurs, (onder wie Joep van der Geest, Sylvia Poorta, Gillis Biesheuvel), spelers van wie je veel kunt verwachten, lijken zich nauwelijks raad te weten met het concept. En als de kinderen uiteindelijk opkomen als een stel boze kleine activisten, kijk je daar welwillend naar, maar meer impact heeft het niet.

Karin Veraart

Bij gitarist **Rafael Riqueni** en danseres **María Moreno** beleven we **flamenco in de puurste vorm, rauw en soms topzwaar.**

Foto Jesus Dominguez

Rafael Riqueni
Wereldmuziek
*****

Rafael Riqueni en groep, dans van María Moreno. 12/2, LantarenVenster, Rotterdam. 13/3 nog te zien in Bimhuis, Amsterdam.

De pijn van Rafael Riqueni wordt voelbaar in zijn muziek en de dans van María Moreno.

Het Nederlandse debuut van een bijna 60-jarige flamencovirtuoos, woensdag in Rotterdam, is in de eerste plaats een verhaal. We kunnen er hier niet over uitweiden, maar gitarist Rafael Riqueni (Sevilla, 1962) heeft nooit de carrière gegrepen die hij op grond van zijn spel had verdiend, door een psychiatrische aandoening die hem zelfs enige jaren in de gevangenis deed belanden.

De laatste jaren kruipt Riqueni uit zijn retraite, met een nieuwe plaat en een serie spaarzame optredens. De show in LantarenVenster is zo'n uniek recital, en het is mooi te constateren dat de zaal is uitverkocht.

Riqueni oogt breekbaar en pijnlijk verlegen op het podium. In een prachtige, opgewekte buleria, die volgt op twee van smart doortrokken stukken, is Riqueni eerder zoekende dan trefzeker. Maar de soms per ongeluk ge-

dempte snaren maken zijn klanken alleen maar rauwer en menselijker. Steeds baant hij zich langs dissonante akkoorden een weg naar een twinkende melodie op de hoge snaren. De dynamiek in zijn spel is verbluffend: soms is één zachte hoge noot met een klein trillertje erin genoeg om te ontroeren.

Na een klein, tergend mooi uur krijgt Riqueni steun van danseres María Moreno. De zaal is doodstil bij een gedanst bolero, waarbij Moreno het gevecht aangaat met haar jurk met lange, zwarte sleep. In haar grimmige blik zien we ook een andere strijd, en misschien iets van de lijdensweg die de gitarist heeft afgelegd. In de verstrengeling van de gitaar van Riqueni en de bewegingen van Moreno beleven we flamenco in de puurste vorm: uitgebeend en emotioneel, poëtisch verlicht maar tegelijk topzwaar.

Robert van Gijssel

Andreas Hannes heeft de huppel tot hart- en hoofdzaak verheven en maakt van *Tremble* een **bedwelvende ervaring.**

Foto Bart Orietens

Andreas' achtergrond als percussionist toont zich in het ritmische voetenwerk.

Wat maakt huppelen zo vrolijk en speels? Is het de trillende lucht? De dartele vitaliteit? De opwaartse energie, die eigenlijk wordt verspild wanneer je in termen van doel en vooruitgang denkt? Of is het omdat volwassenen het zijn verleerd en huppelen ons terugvoert naar onze kindertijd?

In de dans kennen we prachtige huppelaars, zoals choreograaf Anne Teresa de Keersmaecker, met haar opwaaiende jurkjes. En, jonger, Jan Martens en Connor Schumacher. Nu is daar Andreas Hannes, in 2018 afgestudeerd aan de School voor Nieuwe Dansontwikkeling en daarvoor in Griekenland opgeleid als klassiek percussionist en hier als filmmaker. Hannes heeft de huppel tot hart- en hoofdzaak verheven.

In zijn afstudeerduet *The City* (volgend seizoen op tournee in Danslick 22) liet hij een voorproefje zien van zijn

hypnotiserende spel met gevarieerde herhaling van huppels.

In de opvolger *Tremble* navigeren vier verende lichamen door de witte ruimte. Ze bouwen een bouwkundig kunstwerk, een onzichtbare plattegrond die oplost zodra hij is 'getekend'. Ze komen ons blikveld binnenzeilen, creëren bochtjes en achtjes, vlechten lijnen in en uit elkaar en stellen hun uithoudingsvermogen op de proef. Voetenwerk verspringt ritmisch en ingenieus – hier toont zich de percussionist. En ze houden de extase precies in toom.

Samen met het subtiele lichtspel van wit en grijs (Paulina Prokop), de warme, zacht stroperige soundscape van producer Rival Consoles (Ryan Lee West) en de ongecompliceerde kostuums van Aziz Bekkaoui wordt *Tremble* een bedwelvende ervaring over piepende grond onder de voeten en vibrerende lucht tussen de benen.

Annette Embrechts

Ook het **Februari Festival draait om Beethoven, met als grootste verrassing het Chinees-Noorse Simply Quartet.**

Foto Tessa Veldhorst

Beethoven en de bevrijding van strijkers
Klassiek
*****

Muziek van Beethoven door Quirine Viersen, Enrico Pace, Simply Quartet e.a. 12/2, Nieuwe Kerk, Den Haag. Het Februari Festival duurt nog t/m 16/2.

Het samenspel van het Duitse Ensemble 4.1 is ongekend fijnzinnig.

De openingsavond van het Haagse Februari Festival is vervuld van een kamer muzikale gulleid en geestdrift. Bij de derde editie, die woensdagavond van start is gegaan in de Nieuwe Kerk, spreekt het vanzelf dat de centrale plaats is weggelegd voor Ludwig van Beethoven (1770-1827), wiens 250ste geboortedag dit jaar overal uitgebreid wordt gevierd.

Het Duitse Ensemble 4.1 – vier blazers met allen een eigen carrière als solist in een orkest, plus pianist Thomas Hoppe – speelt het *Kwintet voor piano en blazers op. 16*. Hoewel vooral de piano in de akoestiek van de Nieuwe Kerk geduld vraagt van het oor (evenals de kundige presentatie van Huib Ramaer), is het samenspel van deze musici ongekend fijnzinnig. De spierwitte sneakers onder hun zwarte pakken tekenen hun ontspannen speelsheid, die vooral tot

uiting komt in de geraffineerde dynamiek in het Rondo.

Coraline Groen, die vorige week het Nederlands Vioolconcours won, speelt de *Sonate op. 12/2*. Niet de meest spraakmakende der sonates, maar van een verfrissende nuchterheid. Pianist Rik Kuppen is mooi en genereus in zijn bescheidenheid, maar dat laatste wilde Beethoven nou juist vermijden.

Met hun grandioze dialoog in het tweede deel van de *Sonate op. 102/2* – waarin cellist en pianist elkaar dwarszitten – zorgen Quirine Viersen en Enrico Pace voor een glimlach.

De grootste verrassing is het Chinees-Noorse Simply Quartet. Met de eerste akkoorden van het *Strijkkwartet nr. 8 op. 59/2* hebben ze de zaal te pakken en laten die niet meer los. Ze zijn nog jong, maar hun spel is rijp. Alleen al de verspringende accenten in het dansante derde deel: loepzuiver en genuanceerd.

Maartje Stokkers